

Pedro Sánchez: un polític hàbil

written by Joan-Pere Le Bihan | 11 de febrer de 2020

Fa uns anys, parlant amb un responsable polític important de l'Estat francès comentàvem que "Rajoy és el millor militant independentista que hi ha hagut durant decennis". L'acumulació de mesures contra les decisions dels catalans, del recurs contra l'Estatut fins al rebuig de les mesures proposades dels presidents Mas i Puigdemont, havien alimentat l'independentisme fins a fer-lo arribar a unes quotes mai vistes amb majories absolutes al Parlament. La política del PP alimentava el conflicte i, en conseqüència, la "desafecció" creixent de la població de Catalunya envers l'Estat espanyol.

L'evident politització de l'anomenada "Justícia" acabava de mostrar que Catalunya i Espanya no són solament països diferents sinó civilitzacions diferents.

Fins a les darreres eleccions espanyoles, entre penes i patiments, amb presos polítics, les reaccions del poble de Catalunya (recordem com va haver de venir el Sr. Sánchez la penúltima vegada) eren molt hostils.

La investidura de l'actual president espanyol, permesa per un partit independentista, ha calmat parcialment el joc. És molt possible que d'això se'n beneficiïn els presos polítics, me n'alegro molt per ells, però si recordem les paraules de Jordi Cuixart o de Jordi Turull, no sembla que hagin fet tots aquests sacrificis per alleugerir les penes.

Hem de comprovar que el president espanyol ha vingut a Barcelona emmarcant el diàleg dins la Constitució espanyola: tots coneixem els límits d'aquesta constitució. Ha desenterrat les mesures proposades pels presidents anteriors de la Generalitat. Podríem dir que, tenint en compte el context, fins i tot és possible que alguna inversió es desencalli, que

també hi hagi qualque gest per la llengua (perquè sap que, en l'absència de mesures eficaces, la sociolingüística afavoreix el castellà i que el Manifest Koiné, que no exclou el multilingüisme, ha rebut crítiques virulentes de polítics considerats independentistes. Pel que fa a l'ús de la llengua, pal de paller de la identitat catalana i eina d'integració, el Sr. Sánchez sap que el temps li va a favor: els seus servents segur que coneixen les darreres enquestes d'usos lingüístics.

És molt probable que, si es prenen algunes de les mesures proposades anteriorment pels presidents catalans, la desafecció minvarà, com a mínim en una part (encara que sigui el 10%) de la població: tenim mala memòria i sovint descuidem que quan l'Estat cedeix quelcom és perquè les circumstàncies l'hi obliguen i que, al capdavant, sempre ho podrà recuperar amb un altre govern quan les aigües hagin tornat a la llera.

Ja vàrem veure com el Sr. Sánchez va ser capaç de maniobrar prou bé per recuperar la direcció del seu partit i finalment arribar a la Moncloa. També sabem que va votar a favor del 155, sabem que dóna suport a la monarquia. Sincerament, si jo fos nacionalista espanyol, confiaria molt més en ell per defensar la "Unidad de España" que en els que varen agreujar la crisi amb Catalunya. Els de l'IBEX-35 i altres poders fàctics sembla que ho tenen bastant clar.

Per això, recordant un [meu article a aquest diari](#) tinc el sentiment que, amb tota la bona voluntat del món, els que s'abstingueren a la investidura varen obrir la porta, no pas a una veritable negociació sobre el Dret d'Autodeterminació, sinó a una treva que convenia força a l'Estat espanyol a causa de l'acumulació de derrotes davant la justícia i l'opinió europees, en particular després de l'entrada del president legítim i els seus companys al Parlament Europeu.

L'ampliació de la base independentista, més que necessària, s'aconsegueix molt més fent bandera de la nostra dignitat (no descuidem allò "ya sabía yo que por una peseta hablaría Vd en

castellano”) que acceptant un simulacre de negociació en què l'altra part determina (la Constitución ja ho deixa clar) quines són les línies que no es poden traspassar.

Tanmateix, és possible que el Consejo General del Poder Judicial, encegat per la seva ràbia, posi bastons a les rodes de la Moncloa i puguem esperar que aquest escenari quedi palès per a tothom: això ens permetrà de reaccionar, col·lectivament, perquè no sigui massa tard ni per a la construcció de la nostra República ni per aplicar les mesures necessàries per tornar a fer créixer l'ús de la nostra llengua.